

Una quinta portuguesa

Direcció i guió: Avelina Prat **Països:** Espanya i Portugal **Durada:** 115 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Manolo Solo, Maria de Medeiros, Rita Cabaço, Branka Katić... **Música:** Vincent Barrière **Fotografia:** Santiago Racaj **Distribuïdora:** Castelao Pictures **Estrena a Espanya:** 09/05/2025
Apta per a tots els públics
Versió original en espanyol

SINOPSI

La desaparició de la seva dona deixa el Fernando, un tranquil professor de geografia, completament devastat. Sense rumb, suplanta la identitat d'un altre home com a jardiner d'una finca portuguesa, on estableix una amistat inesperada amb la propietària, endinsant-se en una nova vida que no li pertany. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Al lloc de l'altre

El Fernando, professor universitari de geografia a València, veu com l'abandona la seva dona sèrbia Milena de la nit al dia, sense dir res ni proporcionar cap explicació. No respon a les trucades, i la policia li confirma que ha creuat la frontera d'entrada al seu país d'origen. Atordit i dolgut, emprèn un viatge en solitari en direcció contrària a Portugal, i una trobada casual li permet postular-se a un lloc de jardiner en una finca portuguesa, amb el nom de Manuel. Allà hi viu l'Amalia, que va heretar la finca de l'àvia que la va criar, i atén el servei l'embarassada Rita.

Sensible i delicada pel·lícula escrita i dirigida per **Avelina Prat**, que manté molts dels temes del seu anterior film *Vasil*, de nou som davant d'una trama molt humana en la qual treuen el cap temes com la solitud, les crisis personals, la recerca de l'amor i la immigració, no som d'on naixem sinó d'on peixem, com diu la dita. Sense presses, la cineasta valenciana es pren el temps que necessita per armar la seva història, amb subtextos molt intel·ligents com les dues professions del protagonista: l'expert en mapes necessita trobar el seu lloc al món, reubicar-se després de la misteriosa desaparició de la seva dona, aquí li ha quedat un forat a l'ànima, però pensa que no ha de sortir a buscar a qui el va deixar voluntàriament sense donar-li raons; i un jardiner ha de proporcionar moltes cures a les plantes.

El tempo narratiu és molt audaç, sobretot amb una el·lipsi temporal de diversos anys, que només captem perquè de l'embaràs de la Rita passem a veure un nen anomenat Rodrigo. Però permet subratllar com la confiança no sorgeix del no-res, i encara que l'Amalia endevina de seguida que el Fernando no és el Manuel, tots dos respecten la intimitat dels espais mutus, fins que l'un i l'altra arriben a conèixer les seves històries, el *background* que els ha portat on són, on res no és fútil, fins i tot el passat colonial d'ella. I potser poden compartir projectes de futur, encara que abans cal enfrontar-se als fantasmes.

Fa pensar el film de Prat en el cinema de Víctor Erice, i no només per comptar amb un dels protagonistes de *Cerrar los ojos*, el fantàstic **Manolo Solo**, sinó per la seva capacitat de dir molt sense paraules, i lliurar una història molt humana, on una relació de parella incipient va força més enllà del clixé de tantes pel·lícules, anar-se'n al llit com més aviat millor. A la pel·lícula són també importants les dones, i ho fan molt bé **Maria de Medeiros**, amb la seva radiant i segura de si mateixa Amalia, que també té els seus alts i baixos en forma d'escapades; **Rita Cabaço**, l'alegre empleada de la llar que està en un cor, i **Branka Katic**, la cambrera sèrbia i infermera que serà clau en l'últim tram de la història.

José María Aresté - decine21.com